

Zakaj nas žuželke pikajo

Indijanska legenda

Čeravno so nekatere žuželke prav majhne in neznatne živalce, vendar morejo včasih prav občutljivo piciti. Rdečkožci pripovedujejo o tem zelo staro pripovedko, ki vam jo hočem tudi jaz povedati:

Indijanci si predstavljajo ustvarjenje sveta tako, da je nastalo vse življenje na zemlji takrat, ko sta sklenila sonce in zemlja večno prijateljstvo. Kmalu po tej zvezi je nastal tudi prvi človek »Isnaehage«, ki je bil podoben velikanu. Živali so ga gledale z občudovanjem in spoštovanjem, ko je postavjal v gozdu svoj ogromni šotor, imenovan tee-pee. Ta prvoustvarjeni človek je razumel govorico živali in rastlin in rade so priznale njegovo nadvlado in se uklonile njegovi volji. Ker prvi človek ni hotel biti sam, je vzel iz velikega prsta desne noge koščico in izoblikoval iz nje dečka »malega moža«, da bi mu delal družčino.

Unktome, pajek, ki je bil zelo hudobna žival, pa je vedno sejal prepire in nezadovoljstvo med živalmi. Nekega dne so torej živali, nahujskane od pajka, sklenile, da bodo uničile »malega moža« in so mu napovedale vojno. Prvikrat na svetu je oborožil »Isnaehage« svojega brata z lokom in puščicami. Nato je vrgel v zrak štirikrat

kos apnenca in po vsakem lučaju je zrasla iz tal okoli šotora skalnata stena.

»No, sedaj je pa vrsta na tebi, da se braniš!« je rekel nato bratu.

Bivoli in severni jeleni so se s kričanjem bližali utrjenemu bivališču človeka, tuljenje volkov se je mešalo z grozovitim gromom, ki je z neba dal znamenja za pričetek boja. Krti in vsi drugi glodalci so pričeli pod zemljo glodati skalnate stene, da bi jih zrušili, medtem ko so druge živali plezale po strmem obzidju. Prvikrat na svetu je izstrelil deček svoje puščice in ranil mnogo živali, ki so ga hotele napasti.

Nenadoma je zakril gost oblak nebo. Bile so to žuželke, ki so v veliki premoči napadle dečka in ga mučile s svojimi strupenimi pikami. Tedaj mu je prihitel »Isnaehage« na pomoč. Udaril je z batom po skali, iz katere je skočilo nešteto isker, da je naenkrat vsa trava v okolici zajela ogenj. Oblak črnega dima se je dvignil visoko v zrak. Mnogo žuželk je poginilo, ostale pa so bile prisiljene bežati.

Zdaj je prišlo med ljudmi in četveronožci do mirovnih pogajanj. Vse živali so obljubile človeku, da mu bodo za njegovo življenjsko vzdrževanje prispevale meso, za oblačenje pa kože. Le žuželke se niso hotele sprijazniti s pogoji, temveč so postale od tistega časa mučiteljice človeka. Ptice, prijazne ljudem, so bile ogorčene zaradi tega zadržanja žuželk, zato so sklenile, da bodo kaznovale žuželke. Temu sklepu so ostale zveste še danes, zato od tistega dne neusmiljeno uničujejo te neprijetne živalce.

ZVEZDICE

V toplem pomladnem večeru
dete ob oknu šepetaje:

„Mamica, kdo pa prižiga
lučke tam gori blesteče?“

Skloni se k detetu mati:

„To so pa zvezdice tiste,
ki jih večer za večerom
vžigajo pesmice čiste...“

„Mamica, jaz pa zapojem
pesmico čudežno, bajno!
Ali mi potlej svetila
zvezdica moja bo trajno?“

In se prisrčno nasmeje
mamica, detetu pravi:

„Zvezdice — misli so tvoje,
tebi gorijo v višavi...“

B. D. Radoš